

Κατ' αναλογία με τη γιορτή της μητέρας έχει καθιερωθεί παγκοσμίως να τιμάται η γιορτή του πατέρα. Πιο περιορισμένη σε απήχηση από την πρώτη, λιγότερο γνωστή αλλά εξίσου εξέχουσας σημασίας, πρόκειται για την ημέρα –κάθε τρίτη Κυριακή του Ιουνίου από το 1910– που «εορτάζει» ο πατέρας, ο παππούς κ.ο.κ.

Την αρχική έμπνευση για την καθιέρωση της Παγκόσμιας Ημέρας του Πατέρα είχε μία Αμερικανίδα η οποία θέλησε να αποτίσει φόρο τιμής στον δικό της πατέρα, βετεράνο του αμερικανικού εμφυλίου, επειδή ανέθρεψε μόνος του τα έξι (6) παιδιά της οικογένειας.

Με αφορμή τη συγκεκριμένη ημέρα έρχεται στο προσκήνιο το θέμα της συμφιλίωσης επαγγελματικής - οικογενειακής/προσωπικής ζωής, που απασχολεί μεγάλο μέρος του πληθυσμού και της οποίας η επίτευξη αποτελεί επίτευγμα για κάθε κοινωνία, βασική προϋπόθεση για την πρόοδο και την καλλιέργεια μιας συνείδησης ευαισθητοποιημένης σε θέματα ισότητας των φύλων και στην εξασφάλιση μιας ισόρροπης και υγιούς οικογενειακής ζωής που δε θα επικαλύπτει την επαγγελματική, και αντίστροφα.

Αξιζει να αναφερθεί ότι, σε ευρωπαϊκό επίπεδο, οι πολιτικές που έχουν εφαρμοστεί και συνεχίζουν να εφαρμόζονται έχουν ως στόχο την αναγνώριση της συμβολής των γυναικών στην αγορά εργασίας, αλλά και τη διευκόλυνση των ανδρών στην ανάληψη ενός πιο δραστήριου ρόλου στην οικογένεια. Παρ' όλα αυτά παρατηρείται και εκεί δυσκολία εφαρμογής της πατρικής άδειας, κυρίως σε κοινωνίες που δεν έχουν ξεπεράσει κάποιες στερεότυπες αντιλήψεις σύμφωνα με τις οποίες οι άνδρες αποφεύγουν τη λήψη της συγκεκριμένης άδειας και διατηρούν, κατά συνέπεια, απόσταση από την οικογένειά τους.

Όσον αφορά τα ελληνικά δεδομένα, παρατηρούμε ότι η συμμετοχή μεγάλου αριθμού πατέρων στην καθημερινότητα των παιδιών τους είναι πιο ενεργή σε σύγκριση με το παρελθόν και την αποζητούν και οι ίδιοι. Το φαινόμενο αυτό είναι εντονότερο σήμερα λόγω της οικονομικής κρίσης και κατά συνέπεια της αύξησης της ανεργίας. Από τη στιγμή που οι ώρες παραμονής στο σπίτι αυξάνονται, αυξάνονται και οι απαιτήσεις που έχουν τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας από αυτούς. Επομένως η συνεισφορά τους θεωρείται απαραίτητη, αν λάβουμε υπόψη και ότι η πατρική παρουσία ή απουσία στιγματίζει το παιδί, επηρεάζει τα στάδια της ψυχοσυναισθηματικής και κοινωνικής του ανάπτυξης.

Κρίνεται σκόπιμο και ταυτόχρονα ωφέλιμο, λοιπόν, να υπάρξουν πολιτικές απασχόλησης

που θα προωθούν και θα ενθαρρύνουν τη συμφιλίωση επαγγελματικής - οικογενειακής/προσωπικής ζωής και οι οποίες θα έχουν αποδέκτες τόσο τις επιχειρήσεις, μέσω της ενημέρωσής τους για τα οφέλη που προκύπτουν από την εφαρμογή αυτής της διαδικασίας, όσο και τους/τις ίδιους/-ες εργαζόμενους/-ες, μέσω της ενημέρωσής τους για τα δικαιώματά τους, για τα πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα της εξισορρόπησης διαφορετικών τύπων υποχρεώσεων εργασίας και οικογένειας.

Πέραν αυτού χρειάζεται ωστόσο και μια ευρεία πληροφόρηση της κοινής γνώμης, ούτως ώστε να υπάρξει γνώση και κατ' επέκταση ευαισθητοποίηση, με στόχο την απόκτηση μιας διαφορετικής στάσης ζωής, την αμφισβήτηση των στερεοτύπων.